

Arrest

nr. 86 050 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat William VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2012 werd aan verzoekende partij een bevel gegeven het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13*quinquies*. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde S; E. (...)
geboren te Skopje, op (in) X
van nationaliteit Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/12/2011 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 20/03/2012 werd door de RVV het beroep verworpen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 23/09/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst - schending van art. 3 EVRM. Verzoeker is afkomstig uit Skopje te Macedonië en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is. Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 13quinquies af waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginselen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren. Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst én van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving. Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, Onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138). Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen,

moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de “actuele levensomstandigheden” (i. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131). Het werd bovendien door het Hof bevestigd dat handelingen binnen de draagwijdte van art. 3 EVRM kunnen vallen, ook al laten zij geen medisch vaststelbare fysieke of psychologische letsels na. Zelfs in de meest moeilijke omstandigheden, zoals de strijd tegen het terrorisme en de georganiseerde misdaad, verbiedt art. 3 EVRM in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandeling of straffen (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 145). Een staat die uitlevert of uitzet kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, alsnog verantwoordelijk zijn voor een schending van art. 3 EVRM en dit wegens de (politieke) situatie in het land waarheen uitgewezen of waaraan uitgeleverd wordt (i. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 197). Men spreekt ter zake over de “extra-territoriale werking” of de “externe universaliteit” of nog de reflexwerking” van art. 3 EVRM. De Commissie neemt sinds geruime tijd aan dat de uitlevering of uitzending een schending van art. 3 EVRM kan opleveren indien er

ernstige en gerechtvaardigde redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling in het land waarheen hij wordt uitgezet of waaraan hij wordt uitgeleverd, aan foltering of mensonterende behandeling zal worden blootgesteld. Deze vaste Commissierechtspraak werd door het bevestigd in het arrest Soering v. United Kingdom (1989 mbt uitlevering en in het arrest Cruz Varas and Other v. Sweden (1991) mbt uitzetting (J. VANDE LANOTTT e' Y. HAECK. Handboek EVRM. Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Skopje alsook daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio buiten Skopje is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Macedonië gedetailleerd wordt beschreven: (...). Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar zijn land van oorsprong er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Door uitvoering van de bestreden beslissing zou verzoeker worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van oorsprong. Het lijkt immers geen twijfel dat bij een terugkeer naar het land van oorsprong, verzoeker minstens zal te lijden hebben onder zowel puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden, hetgeen voldoende is om te spreken van een onmenselijke en/of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Bovendien bestaat er een ernstig en reëel risico op foltering van verzoeker. Het moet worden onderstreept dat verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstige vorm van lijden. Daarbij zal het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Bovendien overstijgt de mishandeling een zekere minimumdrempel. De bedreigingen waaraan verzoeker wordt blootgesteld in het land van oorsprong zijn, zoals blijkt uit hoger geciteerde tekst, voldoende echt en onmiddellijk, zodat er sprake is van een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Bijgevolg impliceert de uitvoering van de bestreden beslissing een duidelijke en manifeste schending van art. 3 EVRM. Om bovenstaande redenen dient de bestreden beslissing waarbij verzoeker het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten nietig te worden verklaard."

2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, dient verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RVS. nr. 105.233 van 27 maart 2002; RVS nr. 105.262 van 28 maart 2002, RVS nr. 104.674 van 14 maart 2002; RVS nr. 120.961 van 25 juni 2003; RVS nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Verzoekende partij vreest dat hij, gelet op de actuele situatie in zijn land van herkomst, in geval van terugkeer een groot risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij verwijst daartoe naar een aantal internetartikelen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* worden deze rapporten op geen enkele wijze op de persoonlijke situatie van verzoekende partij betrokken waardoor een schending van art. 3 EVRM niet wordt aangetoond (RvS, nr. 113.729 van 16 december 2006). Bovendien kan opgemerkt worden dat uit de beslissing van het Commissariaat - generaal *in casu* blijkt dat verzoekende partij er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC